

“PikkuKakkonen”

KAKKOSTEN SUKUYHDISTYKSEN KAHDOKSAS LEHTI

Hyvät Sukulaiset

Viime keväänä lähdin ihan karjalaista uteliaisuuttani (kohtalokkain seurauksin) vuosikokoukseen Karjalatalolle Helsinkiin. Kotoisin olen Nurmeksesta, mutta elämä on heittänyt minut Helsingin Käpylään, jossa olen jo parikymmentä vuotta viihtynyt. Olen kirjoittanut ja kuvannut paikallislehteen vuosia, joten ajattelin lähteä juttureissulle aiheena miten nykyään sukututkimus ja sukuseurat ovat niin suosittuja. Ihmisen kaipaus juurilleen saa meidät janoamaan tietoa menneisyydestä. No ei tullut sitten juttua, vaan ansiokkaasti päätoimittajuutta hoitaneen Eero Kakkosen houkuttelemana pesti sukulehteen. Vaikka en itse olekaan ollut aktiivi, olen huomannut että Kakkokset viihtyvät yhdessä ja toiminta on aktiivista. Viime kesänä Kakkokset tekivät yhdessä retken suvun syntysijoille rajantakaiseen Karjalaan 3-5.8.12. Siitä Eero Kakkosen juttu tässä samassa lehdessä.

Sukuseuralla on myös tavoittena ensi vuonna sukukirjan ilmestyminen ja siihen toivotaan ja tarvitaan tarinoita ja valokuvia niin menneiltä kuin lähivuosiltakin. Jouni Kakkonen ottaa mielellään vastaan valokuvianne ja tarinoitanne sekä tarvittaessa opastaa asioissa. Hänen yhteystietonsa löydätte seuraavalta sivulta sekä takasivulta.

Ps. Otan mielelläni vastaan juttuja PikkuKakkoseen: Kakkosten muisteluista, Kakkonen harrastaa, Kakkokset ulkomailla, lasten piirrustuksia ja jos vaikka joku tuntee paloa sarjakuvapiirtämiseen. Yhdessä tehtynä lehdestä tulee mielenkiintoisempi

Valoisaa talviaikaa toivoo Eine Kakkonen

Kannen kuva Eero Kakkonen

Isännänviiri

Pöytästandaardit on loppuneet, niitä voidaan tilata lisää tarvittaessa.

Isännänviirejä on jäljellä muutama kappale.

Tilaukset yhdistyksen sihteeriltä Leena Kakkoselta osoitteella:

Hirvirinne 2 A 2

40520 JYVÄSKYLÄ

puh. 050 3728622

sähköposti leenam.kakkonen@elisanet.fi

Sukutietoja kaivataan lisää

Jotta saisimme tiedot ajan tasalle myös Kakkosen suvun nykypolvista ja niiden jälkeläisistä (1900- ja 2000-luvulla syntyneistä), niin tarvitsemme myös sinun apuasi. Lähetä Jouni Kakkoselle tietosi Kakkos-sukuun kuuluvista, vaikka ne olisivat vajanaiset. Kaipaamme tietoa henkilöiden esivanhemmista niin pitkälle, että päästään 1800-luvulle, tämä helpottaa meitä yhdistämään heidät jo valmiina olevaan aineistoon.

Lisäksi tulevaa sukukirjaa varten olisi arvokasta saada aineistoa, joka tuo kirjassa mainituille henkilöille myös lihaa luiden ympärille niin eläville kuin kuolleillekin. Joukossamme on vielä sellaisia henkilöitä, joilla on muistoja henkilöistä, joista nykyaikaisilla tallennusvälineillä ei ole vielä kovinkaan paljon, jos lainkaan dokumentoitua

aineistoa. Niinpä olisi tärkeää kirjata ylös erityisesti näitä muistoja. Muistot voisivat kuvata arkipäivän elämää tämän ihmisen elinaikana, hänen asennettaan elämään, valottaa hänen luonnettaan, arvojaan sekä asioita, mitä kyseessä oleva henkilö piti elämässään tärkeinä jne. Myös valokuvia kaivataan, sekä vanhoja että uudempiakin. Vaikka kaikkia henkilöitä kuvassa ei tunnistaikään, niin yhden ihmisen nimi riittää. Ja vielä parempi olisi, jos tietää jotain tilanteesta ja mahdollisesti kuvassa näkyvistä rakennuksista. Tiedot pyydämme toimittamaan:

Jouni Kakkonen

Läntinen Pitkätatu 20 C 40

20100 TURKU

jouni.ju.kakkonen@luukku.com

p. 040 567 0407

Kotisivut

Sukukokouksessa 30.7.2011 sovittiin, että kotisivujen yhteyshenkilönä toimii Eero Kakkonen ja hän siirtää toimitetun aineiston kotisivuille. Sovittiin myös, että vieraskirjaan kirjoitetaan omalla nimellä ja kaikki sinne tarkoitetut viestit/mielipiteet/kirjoitukset hyväksyy Eero. Tämä oli yksimielinen päätös.

Kirjoitukset ja kuvat toimitetaan Eerolle, joka hoitaa ne eteenpäin kotisivuille. Vieraskirjaan kirjoitetut viestit tulevat näkyviin Eeron sähköpostiin, ja Eero hyväksyy ne näkyville vieraskirjaan. Lisää aineistoa odotamme teiltä.

Karjalan kunnalla

Joensuusta starttasi 3.8.2012 klo 8.00 Pekka Koposen kuljettama ja Pekka Ripatin opastama 25:n hengen ryhmä Kakkosten sukuyhdistyksen järjestämälle matkalle rajantakaiseen Karjalaan.

Kurkijoen kaunista maisemaa.

Rajanylityspaikalla Niiralassa tullimuodollisuudet sujuivat joutuisasti. Kahvi- ja rahanvaihtotauko pidettiin hetimiten Öljymäellä. Siitä matka jatkui kohti Ruskealaa. Silmiinpistävää olivat melkein pä tielle asti yletäneet pusikot, joita tuntui jatkuvan kilometri toisensa jälkeen.

Ruskealan Otrakkalan kylässä pysähdyimme marmorilouhoksella. Louhos avattiin 1767 ja siitä louhittua marmoria on käytetty mm. Pietarin Iisakin kirkossa ja Talvipalatsissa sekä Helsingissä Säästöpankin ja Yleisradion rakennuksissa.

Nyt louhos on täyttynyt vedellä ja toimii matkailunähtävyytenä sekä vapaa-aan-viettopaikkana. Ruotsissa asuvien Eevan ja Leenan isä Väinö Kakkonen työskenteli louhimossa ennen sotia. Tutustuimme Ruskealassa myös hautausmaahan ja Kalevi Keinosen puuhaamaan uuteen 2010 vihittyyn kirkkoon ”Herran kukkaroon”, jossa on myös majoitustiloja ja ruokasali. Kirkon rakennustyöt jatkuvat edelleen. Se sijaitsee C.L. Engelin suunnitteleman, 1834 valmistuneen ja 1940 ”salaman iskusta” palaneen kirkon vieressä.

Sukututkimuksen mukaan Ruskealassa on asunut useita Kakkosia, jotka joutuivat muutamaa sodan jaloista muualle Suomeen.

Matka jatkuu...

Matka jatkui kumpuilevassa maastossa vuonna 1643 perustettuun Sortavalaan. Lounastimme hotelli-ravintola Piipun Pihassa Laatokan rannalla. Piipun Piha on kunnostettu vanhaan saharakennukseen. Lounaan jälkeen teimme kaupunkikierroksen bussilla. Kaupungissa on paljon jäljellä suomalaisten rakentamia rakennuksia, tosin osa tyhjiillään ja huonossa kunnossa.

Seuraava kiertoajelun kohde oli Jaakkiman Huuhanmäki. Paikka on vanha suomalaisten rakentama Viipurin Rykmentin kasarmialue, joka oli infrastruktuuriltaan Suomen modernein varuskunta. Siellä kävi armeijansa moni Pohjois-Karjalan poika. Jaakkimassa tutustuimme myös 1977 palaneen kirkon raunioihin. Kirkko valmistui 1851 ja on C.L. Engelin suunnittelema. Sisään mahtui n. 3000 ihmistä. Neuvostoaikana kirkkoa käytettiin vankilana, korjaamon ja varastona.

Jaakkimasta suuntasimme Kurkijoelle, jossa vuonna 1991 palaneen kirkon kohdalla nautimme kuljettaja Pekan keittämät kahvit. Kurkijoen kirkonkylässä, Lopotissa, on säilynyt suomalaista rakennuskantaa. Kurkijoki on rakennettu seitsemälle kukkulalle niin kuin Roomakin. Niinpä näymät olivatkin kauniita. Matka jatkui Hiitolan kautta Käkisalmeen Laatokan rannalla sijaitsevaan lomakylä Kaptain Morganiin.

Lomakylä on aika uusi ja sijaitsee hienolla paikalla. Illallinen maistui, olihan takana pitkä päivä. Iltaa istuttiin terassilla Laatokkaa ihailen. Innostuipa Timo tarjoamaan helmikuussa olleen 50-vuotispäivänsä kunniaksi venäläistä vodkaa. Lauantaiaamuna

Otrakkalan louhos

Laatokka siintää

Jaakkiman palanut kirkko

kaikki saapuivat virkeänä aamiaiselle. Toiset tarjoilijattaret pitivät tarkoin huolen, että kaikki saivat vain sen, mitä hotelli oli aikonut tarjoilla.

Aamiaisen jälkeen suuntasimme Käkisalmen kaupunkikierrrokselle ja tutustumaan linnaan. Linna on perustettu 1200-luvun alussa. 1500-luvun lopulla ruotsalaiset rakensivat linnoitukseen mm. kivivallit ja tornit. 1700-1800 lukujen vaihteessa linnassa toimi vankila. Käkisalmissa on ollut asutusta 1100-luvulta alkaen. Kaupunkioikeudet se sai 1618.

Matkalla Kiviniemeen ohitimme Pyhäjärven sekä sikataloudesta kuuluisan Sakolan peltoaukeamat. Kiviniemi on vilkas kauppa- ja taukopaikka. Paikalta voi vuokrata kanootteja ja kumiveneitä, joilla voi laskea kuohuvaa Vuoksea pitkin.

Kiviniemestä muutaman kilometrin päässä sijaitsee Kasarmilan sotilasalue, jossa oli aikoinaan myös suomalainen jääkäripataljoona. Kyseisessä pataljoonassa suoritti asepalveluksensa myös isäni Eino Kakkonen. Seuraava kohde oli Raudun kirkonkylä. Kylästä ei juuri löydy suomalaisten rakennuksia, ne on tuhottu lähes kaikki.

Kuolemanlaaksossa käytiin Raudun taistelu 1918 sisällissodassa. Valkoiset torjuivat täällä venäläisten hyökkäyksen.

Siiranmäen seutu oli aikoinaan viljavaa ja hedelmällistä maaperää. Nykyisin siellä kasvaa pusikkoa ja neljä metriä korkeaa jättiukonputkea. Kylät ja rakennukset on hävitetty. Siiranmäellä on jonkin verran näkyvissä sodanaikaisia panssariesteitä ja juoksuautoja. Siiranmäellä käytiin jatkosodassa rajuja taisteluita, joissa kaatui tuhansia ihmisiä. Paikalle on pystytetty 2004 sotamuistomerkki.

Siiranmäellä pidetyn kahvitauon aikana skoolattiin Jounin tarjoamat samppanjat syntymäpäivän kunniaksi.

Matkamme jatkui kohti Äyräpäätä Muolaanjärven ja Kuusan hovin kautta. Matkanvarrella pysähdyimme ostoksille ”metsämarkettiin”. Tie ennen Äyräpäätä oli todella surkeassa kunnossa. Sanonta ”kävelen olisit jo perillä” tuli mieleen useampaan kertaan.

Äyräpäässä tutustuimme Vuosalmen suurtaisteluiden tantereihin. Rakennukset tuhoutuivat sodassa lähes kokonaan. Kirkon paikalle on pystytetty merkiksi sinivalkeisia paaluja. Paikalta löytyy myös Suomen valtion muistokivi.

Käkisalmi

Illansuussa saavuimme toiseen majapaikkaamme Viipuriin hotelli Drushbaan. Illallisen jälkeen osa matkalaisista kävi tutustumassa ”pyöreän tornin hämääseen”.

Aamiaisen jälkeen oli vuorossa kaupunkierros, jonka aikana oppaamme Pekka kertoi Viipurin historiasta ja käydyistä taisteiluista. Tutustuimme uusittuun kauppahalliin sekä toriin. Ja vielä kerran juotiin maljat – nyt Siltakylän Kyöstin tulevan 80-vuotissyntymäpäivän kunniaksi. Viipuri olikin sopiva paikka tähän tarkoitukseen, onhan Kyösti viettänyt lapsuutensa Viipurissa.

Matkalla rajanylityspaikkaan Ensoon, tutustuimme vielä Portinhoikan, Talin ja Ihantalalan sotänäyttämöihin. Näissä paikoissa käytiin jatkosodan loppuvaiheen kuuluisimmat taistelut. Onpa Ihantalassa saavutettua torjuntaa pidetty ratkaisevana Suomen itsenäisyyden kannalta.

Tullimuodollisuudet sujuivat rajalla joutuisasti. Imatran asemalla osa seurueestamme siirtyi Helsinkiin menevään junaan. Ennen

Joensuuta matkalaisia jäi vielä pois Kiiteellä, Tohmajärvellä ja Hammaslahdessa.

Onnistunut matka takana

Matkamme oli onnistunut ja mielenkiintoinen. Kuljettaja Pekka luotsasi meitä turvallisesti paikasta paikkaan, vaikka osa teistä olikin kurjassa kunnossa. Myös venäläisten hurjat ohitukset mäkien päällä ja teiden pientareiden kautta hirvittivät.

Oppaamme Pekka Ripatti tuntui tietävän jokaisen tienristeyksen, notkelman ja nyppylän. Hän kertoili asiantuntemuksella rauhalliseen tapaansa Karjalan vanhemmasta ja sodanaikaisesta historiasta.

Sotiin liittyvät kertomukset ja tarinat vetivät useimmat meistä hiljaisiksi ja mieteliäiksi. Itselleni jäi sellainen kuva, että luovutettu Karjala on huonossa kunnossa. Toivottavasti Karjalan uusi johtaja saa aikaan parannuksia, ettei kaunis Karjala olisi muisto vain.

Teksti ja kuvat Eero Kakkonen

Kakkosten iloinen joukko juhlistaa yhteistä matkaa.

Uusi vauva on syntynyt. Lähetääkö rotinoille?

Yksi mukavista lapsuudenmuistoista on se, kun pieni veljemme Pasi syntyi. Heti, kun äiti pääsi kotiin, tuli mummo rotinoiden kanssa kylään.

Oli piirakoita, pikkuleipiä ja suuren suuri rotinarinkeli. En muista, iloitsimme me siskosten kanssa enemmän uudesta pikkuveljestä, vaiko mummon tuomista herkuista? Joka tapauksessa pulla maistui!

En koskaan tullut kysyneeksi mummolta, oliko hänelle tuotu rotinoita niihin aikoihin kun isäni tai hänen veljensä olivat syntyneet. Luulen, että olisin saanut myöntävän vastauksen. Kuuluuhan Nurmes niihin pitäjiin, joissa on pitkä rotinaperinne.

Jos olisimme kotoisin läntisestä Suomesta, olisi niiden sijaan vietetty varpajaisia. Niihin olisivat miehetkin olleet tervetulleita viinaryyppyä naukkailemaan! Rotinaperinne puolestaan on ollut tyypillistä Karjalan ja Raja-Karjalan alueille ja onpa tapaa tavattu myös keskemmältäkin Suomea.

Kun karjalaiset toisen maailmansodan jälkeen asutettiin melko tasaisesti ympäri Suomea, oli rotinaperinteellä mahdollisuutensa levitä koko Suomeen. Ja paikka pai-

koin se onkin elänyt rinnan varpajais-perinteen kanssa.

Mitä rotinat sitten ovat?

Ennen vanhaan – ja toisinaan vielä nykyisinkin – juhlistettiin lasten syntymää tervehdyskäynnillä ja vietiin monenlaisia herkkuruokia vastasyntyneelle äidille.

Usein naapurit ja sukulaiset tarkkailivat jo hyvissä ajoin sitä, milloinka alkaa saunan piisistä savu nousta. Tiedettiin, että nyt valmistauduttiin synnytykseen. Pantiin taikinat alulle ja uunit lämpiämään, jotta leipomukset olisivat valmiina, kun uusi tulokas olisi saatettu maailmaan. Oli aivan kunniasia, että rotinat vietiin synnyttäneelle äidille niin pian kuin mahdollista ja siitä jopa kilpailtiin!

”Jo heti, kun on saatu kuulla, että on pikku tussa [vauva] saatu, rupeavat naapurin naiset käymään lapsensaajaa ja lasta katsomassa, hammasta kantamassa - - äidille kalittaa,

kalakukkoa, kakkaroita ja sokeria”, kerrotaan Vienan-Karjalasta. (Sipilä 1960, 11.)

Rotina-reissulle lähtivät yleensä naispuoliset sukulaiset ja naapurin naiset ja hyvät tuttavat. Rotinat pakattiin vasuihin tai rotinakoreihin. Jotkut asettelivat tuomisensa leivinlaudalle, toiset käärisivät ne käsipaikkaan.

Korissa saattoi olla piirakoita, kakkaroita, kukkoja ja munia. Ehkä vähän lihaa ja erilaisia makeita leivonnaisia. Joskus tuotiin myös pieniä lahjoja äidille ja lapselle, tai annettiin ”hammasrahaa”.

Entä miksi rotinoita vietiin?

Meillä nykyajan ihmisillä on taipumus selitellä asioita melko rationaalisesti. Siksi tuntuu luontevalta selitykseltä se, että synnyttänyt äiti tarvitsi paljon voimia ja hyvää ruokaa. Toiseksi, kun lähtee rotinat kainalossa kylään, ei tuoreen äidin tarvitse vaivautua laittamaan tarjottavaa, kun vieras tuo sen mukanaan.

Joissain paikoin oli myös tapana se, että synnyttänyt äiti ei ennen kirkottamista saanut laittaa ruokaa epäpyhyytensä vuoksi. Siksi oli tärkeätä saada syötävä jostain muualta. Mutta aivan varmasti rotinoilla on jokin syvempikin tarkoitus ja sen täytyy olla se, että iloitaan yhteisön uudesta jäsenestä ruoan ja tervehdyskäynnin voimin!

Rotinaperinne oli voimissaan vielä 1900-luvun alkuvuosikymmeninä, mutta alkoi muuttua toisen maailmansodan aikoihin. Kun oli pitkään oltu vaatimattoman ruoan varassa, olivat sokerit ja makeat herkut arvossaan sodan jälkeen. Niinpä niillä täytettiin myös rotinakorit.

Myös kahvittelu tuli muotiin. Ennen rotinavieraille ei synnytyssaunoilla juuri kahvia tarjailtu, korkeintaan ryyppy viinaa. Synnytysten siirryttyä sairaaloihin rotinoita vietiin vasta, kun äiti pääsi kotiin ja näihin

tilaisuuksiin kahvin juonti istui luontevasti.

Nykyisin monet tuoreet isät viettävät varpajaisia muiden nuortein isien ja miespuolisten ystävien seurassa. Monin puolin Suomea naiset – tai kokonaiset perheet – edelleenkin käyvät tervehtimässä äitiä ja vastasyntyntä viemällä herkkuja ja lahjoja. Elävä perinne sopeutuu siis aikaansa löytämällä uusia muotoja!

Rotinarinkel:

7 dl	maitoa
60 g	hiivaa
3 tl	suolaa
½ rkl	hienonnettua kardemummaa
3 dl	sokeria
1 dl	rusinoita
n. 2 kg	vehnä jauhoja
250 g	voita

voitelemiseen kananmunaa tai sokerivettä (Veden voi korvata kahvilla, niin kuin meidän mummo teki!)

Tehdään, kuten tavallinen pullataikina. Letitetään kolmella tai neljällä säikeellä ja käännetään isoksi rinkeliksi. Paistetaan 180-200 asteessa noin 40-50 minuuttia.

(Ohje teoksesta Seppänen-Pora 1979: Apposkaalista mantsikkamöllöön.)

Teksti ja kuvat Maarit Knuuttila

Lähteet:

Sipilä, Leena 1960: Varpajaisista. Käsikirjoitus. Museovirasto, kansatieteellinen arkisto.

Alma Kakkonen, os. Haapalainen

Vuosi Dubaissa

*Vuosi sitten käpyläläinen elokuvatyöntekijä **Veera Ovaska** suuntasi kohti lentokenttää.*

Seikkailu ja suuri tuntematon odotti Arabiemiiraateissa Dubaissa, jonne hän oli päättänyt lähteä työnhakuun ja viettämään vuoden elämäänsä.

Veera on koulutukseltaan media-assistentti. Nuoresta iästään huolimatta (21 v.) hän on työskennellyt elokuvatyöntekijänä Suomessa lukuisissa mainoksissa, tv-sarjoissa sekä pitkissä elokuvissa.

”Olin aina haaveillut ulkomaille muuttamisesta, lähtö tapahtui spontaanisti. En suhtautunut muuttamiseen mitenkään draaattisesti, vaan ajattelin että jos en onnistu työsaannissa, niin aina pääsee takaisin. Mielestäni matkustaminen ylittäään on ainoa juttu, jota saa rahalla ja joka tekee ihmistä rikkaammaksi.” Veera mietiskelee.

Monenlaisia töitä vuoden aikana

Vuoden aikana hän teki paljon tv-mainoksia, lyhytelokuvia ja yritysesityksiä. Työ kuljetti myös muissa Lähi-idän maissa. Erikoisimpia töitä oli Bahrainissa kuvattu maan itsenäisyyspäivästä ja sen juhlasta kertova video. Qatarissa taas kuvattiin lentokoneen osien valmistamista ja moottorien kasaamista. Veera oli mukana myös Hollywood elokuvassa, kun Dubaissa kuvattiin *Meduusan perintö* -nimistä elokuvaa, joka

on jatko-osa *Meduusan verkko*-elokuvalle. Tuotannoissa hän työskenteli kamera-assistenttina sekä videoassistenttina

Työkaverit olivat ympäri maailmaa mm. Etelä Afrikasta, Tsekeistä, Australiasta, Uudesta Seelannista, Briteistä ja Pakistanista. Työskentelykielenä oli englanti. ”On tosi mukavaa työskennellä kansainvälisessä ryhmässä ja se, että monen muunkaan äidinkieli ei ollut englanti, teki työskentelystä tasa-arvoisempaa. Suurempia törmäyksiä ei tullut vaikka kulttuurit olivat erilaisia.” Veera muistelee.

Dubaissa kuvauksiin mennessä oletaan, että tiedät todella kaiken ja olet täysin ammattilainen, harjoittelijoita ei käytetä lainkaan, toisin kuin Suomessa. Siellä annettiin ymmärtää että olet tasan niin hyvä kuin viimeinen työsiikin on.

Ramadan (joka on islamilaisen hijra-kalenterin yhdeksäs kuukausi ja sen näkyvin tapahtuma on koko sen kuukauden kestävä uskonnollinen paasto) aikana julkinen syöminen, juominen ja tupakointi on kielletty auringonvalon aikaan, joten kuvauksissa

pystytettiin erikseen telttia, jossa sai syödä ja juoda. Käytäntö oli ihan tavallinen, koska työntekijät tulevat muualtakin kuin islamilaisesta kulttuurista.

Kaikki suhtautuivat todella hyvin nais-työntekijään. Tosin eräs intialainen mies kuvausryhmästä ihmetteli miten nainen voi tehdä niin raskasta työtä? Tai sitä että vanhemmat ylipäättään olivat päästäneet nuoren tyttären yksin ulkomaille töihin?

Kesäaikaan Dubain lämpötilan kohotesa usein yli + 50 celsiusasteen, työskentely voi olla joskus tukalaa. ”No jos Suomessa olen tottunut että kuvauksissa jäädään joskus jumiin lumeen, niin Dubaissa taas jäätii hiekkaan. Kerran kuvauksissa vapaa kameli tuli kuvausryhmän lähelle, kuvaukset keskeytyivät ja kamelia yritettiin hätistellä pois.” Veera naurahtaa.

Arkielämää

”Vapaapäivisin kävin usein rannalla uimassa ja vietin aikaa paikallisten tapaan Malleilla, eli suurissa ostoskeskuksissa. Siellä shoppaillaan, käydään ravintoloissa syömässä tai vaikkapa elokuvissa.” Vaikka Dubai on keskellä hiekka-aavikkoa, Dubai Mallilla voi jopa lasketella ja luistella.

Välimatkat ovat pitkiä ja kaikkialle liikutaan usseimmiten autoilla. Kävelyä ei juu-

Dubaissa valtateiden varsilla hirviaidan sijaan on kameliaita.

ri harrasteta, ja polkupyöriä ei näkynyt, lukuunottamatta perheiden asuinalueita, joissa näki pyöräileviä lapsia. Vuokrat ovat Suomen tasolla, ehkä vähän kalliimpakin. Virastoissa saa aina mennä ensin, jos on nainen. Metroissa ja busseissa on myös vain naisille tarkoitettuja osastoja. Liikkuminen on turvallista, varkaita ei ole ja uskotonnon voimakas vaikutus pitää ihmisiä kuuliaisina.

”Vuoden ajan sain paljon uusia ystäviä joita jäin kaipaamaan. Ilmastokin on suurimman osan aikaa auringosta pitävälle mitä loistavin. Enkä sulje pois sitä vaihtoehtoa, että palaisin sinne vielä uudelleen.”

Veera Ovaska on äidin puolelta Kakkosia.
Kuvat ja teksti Eine Kakkonen

KAKKOSTEN SUKUYHDISTYS

Hallitus

Eero Kakkonen, puheenjohtaja
puhelin 0400 679328
eero.kakkonen@elisnet.fi

Kyösti Kakkonen
kyosti.kakkonen@k2.fi

Jani Kakkonen
puhelin 045 6361230
jani.kakkonen@alfaroc.fi

Eine Kakkonen
eine2@hotmail.com

Jouni Kakkonen
puhelin 040 5670407
jouni.ju.kakkonen@luukku.com

Toivo Kakkonen
Tenkakankaantie 78
82600 Tohmajärvi
puh. 0400585133

Hallituksen sihteeri ja jäsenrekisteri
Leena Kakkonen
puhelin 050 3728622
leenam.kakkonen@elisnet.fi

PikkuKakkosen toimitus

Eine Kakkonen
Osmontie 35 E 54, 00610 Helsinki
eine2@hotmail.com

Sukututkimus

Jouni Kakkonen
Läntinen Pitkätatu 20 C 40
20100 Turku
jouni.ju.kakkonen@luukku.com

Sukuyhdistyksen jäsenmaksut

Aikuisjäsen	25 eur/v, lapsi (alle 18 v.) 10 eur/v
Pankkitili	Nordea 104035-363472